

Les cares del raspall

Són els quinze millors del raspall, les figures. Ben coneguts de tots els aficionats, s'enfronten entre ells formant equip, bé per parelles o per tríos, i també una parella contra un trio, segons les condicions dels jugadors. Ara els presentem un a un.

Pere Domènech

En l'àmbit dels aficionats també té molts partidaris i es juga en altres comarques, a més de les esmentades, com la Ribera Alta, la Canal de Navarrés, el Comtat, l'Alcoià i l'Horta (Rafelbunyol).

En l'actualitat juguen els campions de raspall al voltant de cinquanta equips i cal assenyalar que el poble de Xeraco ha estat campió en les tres edicions passades d'aquesta competició.

¿Com es juga al carrer?

Per jugar a raspall al carrer, que és on es disputen les partides del Campionat d'aficionats, es fa de forma pareguda al trinquet. Ara bé, per fer el «saque» s'assenyala una ratlla al mig del carrer i és obligat que la pilota bote davant, després d'haver estat impulsada pel jugador que fa el «saque». Aquesta jugada és molt important perquè, si el «saque» es fa amb força, el contrari no pot allunyar molt la pilota del seu terreny i, després, resulta al contrari molt fàcil guanyar el quinze, llançant-la fora del carrer, és a dir, per damunt de la «parà», que és on es troba el públic, darrere d'una ratlla que limita el terreny de joc.

Una altra circumstància del carrer diferent al trinquet es produeix quan la pilota es queda detinguda en una vorera pel mig del públic. Aleshores, segueix el joc, tot jugant-la amb la mà esquerra des del mig del carrer, al costat del lloc on s'havia detingut. També, si la pilota resta encalada en una teulada o balcó, perd el quinze l'equip que l'ha jugada en darrer lloc. □

dalitat que sempre ha estat allí més arrelada, cal destacar com a jugadors de principi de segle Pasqual «El Pesador», Pepet «Seguirilles» i Pep «l'advocat», entre d'altres, els quals segueixen «el tio Tonet» i Eduard «el Sarier». Després, i en l'àmbit professional, han destacat a partir dels anys cinquanta i seixanta, Pigat I, Batiste, Simatero, Pepico, Pasqualet, d'una època ja passada, encara que Simatero i Pasqualet segueixen en actiu. I en l'actualitat hi ha Sevi, Plantó, Tonet, Pasqual II, etc., que omplien a diari els cartells dels trinquets més importants.

A part d'Oliva i el Genovés, també cal destacar Simat de la Vall digna, un poble que en els darrers anys està donant bons jugadors de «raspall», com ara Sagasta, Loripet, Coeter, Balduino... □

Són les cares més conegudes que fan pujar el raspall en les comarques on més es practica. Per als aficionats, alguns, d'ací a uns anys esdevindran mites.

Josep Parra Mestre, «Pepito».

Diego

Diego Parra Mestre va nàixer a Oliva el 24 de desembre del 66 i va començar a jugar al trinquet molt jove, tot destacant al primer campionat oficial que es va disputar al trinquet de Villalonga l'any 1983, on va ser campió amb Malonda III i Rai. Aleshores jugava de mitger, però l'any següent canvià de demarcació, i jugant de resto va fer una gran progressió. A començament de 1985 ja s'enfrontava a totes les primeres figures.

En l'actualitat, Diego està considerat com la primera figura del raspall i enguany formarà parella amb el seu germà Pepito, també gran jugador, per disputar el Campionat Nacional de Professionals.

Pepito

Josep Parra Mestre, «Pepito». També va nàixer a Oliva, el 22 d'agost del

65 i es va fer jugador al mateix temps que el seu germà Diego, amb el qual forma moltes vegades parella als trinquets d'Oliva i Villalonga. A conseqüència d'un accident, va haver de deixar de jugar duent una bona temporada, però es va recuperar i al principi de l'any 1985 ja formava part dels car-

Diego Parra Mestre.

tells professionals al trinquet El Zurdo de Gandia. El 1986 va assolir el seu primer i gran èxit, quan quedà campió individual de professionals, títol que ha tornat a renovar enguany. Té un «saque» molt fort i és un jugador de molta empenta i entrega; no dona mai una pilota per perduda.

Leandro

Joan Josep Calabuig Malchivant, «Leandro», nasqué a Aiello de Malferrit el 8 de juny del 56 i, després de provar fortuna en el futbol, va començar a jugar a pilota als 21 anys, debutant com a professional al trinquet de Castelló de la Ribera, en companyia de Simatero. A poc a poc, es donà a conèixer en tots els trinquets i en els darrers set o vuit anys és una de les primeres figures en el lloc de mitger. Ha estat campió nacional per equips en 1984, formant trio amb Miquel de Costa i Julio.

Malonda II

Diego Malonda Mestre va nèixer a Oliva el 12 de febrer del 52 i als 18 anys ja va debutar com a professional al trinquet «El Zurdo» de Gandia. En poc de temps es convertí en la primera figura, categoria que ha conservat fins fa un parell d'anys, ja que l'edat i les lesions li han minvat força. La potència en el «saque» ha estat sempre la seua millor qualitat, a part de tenir la virtut de no donar-se mai per vençut.

Pasqualet

Pasqual Soler Chàfer, «Pascualito», és del Genovés, on va nèixer el 20 d'octubre del 52, encara que començà a jugar prou tard, quan ja tenia 23 anys. Malgrat això, es va convertir aviat en una de les primeres figures, jugant de mitger, i el seu debut professional fou al trinquet de Castelló de la Ribera. Jugador de força, ha estat un dels millors punters en un trio i ha participat en tots els campionats celebrats fins ara. El 1986, va ser campió, amb Simatero i Antoni de la Granja.

Simatero

Josep Llopis Vila, «Simatero». També és nascut al poble del Genovés, on començà jugant pels carrers fins que, en 1963, quan es va construir el trinquet del seu poble, es va fer professional a una edat prou avançada, ja que va nèixer en 1940 i en l'actualitat és dels jugadors més veterans que estan en actiu. Té un saque molt fort i és el més potent a l'hora de «raspar» la pilota. En 1986 fou campió nacional de professionals, formant trio amb «Pascualito» i Antoni de la Granja.

Sanchis

Vicent Sanchis Saval és un altre jugador d'Oliva, on va nèixer el 18 de setembre del 48. Ha estat, amb Malonda II, la figura de la dècada 75-85. Sense discussió, el millor mitger, ha adquirit molta tècnica i portava la pilota a la galeria amb tota facilitat. Ara les lesions i l'edat ja l'han relegat a un segon terme, però encara és un autèntic plaer veure'l jugar. En el II Campionat Nacional, el 1985, quedà campió, amb Miquel de Costa i Lluís.

Miquel de Costa

Miquel de Costa Mauri, nasqué a Oliva el 4 d'agost del 53 i, malgrat viure prop del trinquet, començà a jugar un poc tard, quan ja tenia 23 anys, tot debutant a Gandia el 1978. Aviat es va obrir pas entre els millors del raspall.

Miquel de Costa Mauri i, baix,
Vicent Sanchis Saval.

És un jugador de molta força, encara que irregular, però, quan té un dia encertat, pot guanyar qualsevol, com ho va demostrar en els Campionats Nacionals de 1984 i 1985, en què fou campió dos anys seguits. El primer, amb Leandro i Julio. I el segon amb Sanchis i Lluís.

Mena

Josep Maria Mena Cuede, nasqué a Cotes (13 de febrer del 51) i debutà als 23 anys com a aficionat, però progressà prompte i en un any després ja era professional, tot debutant a Castelló de la Ribera. En pocs anys, Mena s'enfrontà a totes les figures i en l'actualitat és un dels millors. Té molta força i fa un «saque» molt potent.

Sevi

Ismael Oltra Sanchis, va nèixer al Genovés el 16 de febrer del 56 i començà jugant de juvenil en els campionats a escala i corda, on quedà campió en 1975. Després va canviar de modalitat, de forma contrària al seu germà Oltra i molts altres, que s'han passat del raspall a l'alt perquè és menys pesat i té més camp d'acció. El seu lloc habitual és el de mitger i es tracta d'un jugador més tècnic que de força.

Loripet

Lluís-Francesc Cucarell Mas, «Loripet», va nèixer a Simat de Valldigna el 24 de març del 68. Es tracta d'una de les darreres revelacions del raspall, que en poc de temps s'ha convertit en un dels millors «restos». Té un «saque» molt fort i la seua «raspada» és de gran violència.

Balduino

Joan Company Martí, «Balduino», també va nèixer a Simat de Valldigna el 4 d'abril del 61. Es tracta d'un jugador esquerrà que destaca com a mitger i punter. Tingué una lesió que el va apartar durant molt de temps de l'activitat, però s'ha recuperat i sovint s'enfronta a tots els millors. Té una forta volea i molta agressivitat.

Tonet

Antoni Ordinyana Sanchis, «Tonet», nasqué al Genovés el 21 de gener del 66 i començà prompte a jugar, tot seguint els passos del seu pare i el seu avi, el famós «tio Tonet». Debutà amb molt d'èxit en el I Campionat Nacional Sub-23, on quedà subcampió, i en l'actualitat és una de les més fermes promeses.

Plantó

Francesc Artés Pallàs, «Plantó», és un altre pilotaire del Genovés, on va nèixer el 20 d'agost del 66. Té un «saque» potent i una «raspada» llarga, a més d'una esquerra extraordinària, encara que el seu rendiment és irregular.

Morera III

Josep-Antoni Morera Torres, va nèixer a Oliva el 22 de gener del 68 i la pilota li ve de tradició familiar, ja que el seu pare i el seu oncle eren jugadors. Als 13 anys ja jugava a trinquet del seu poble i als 14 estava anunciat en partides serioses. Des del 84 amb molt d'èxit, fins el punt que des d'aleshores és un jugador fix en els principals cartells. □